

	<u>blz.</u>	
1. Woord van de Redactie	2	
2. Soldatennieuws		
- 3 dagen		
- nieuw opgeroepen		
- afzwaaiers	4	
- Onze soldaten schrijven	5	
3. Ons maandelijks portret :		
JAN ADRIAENSSENS	6	
4. Wat nu Breendonk ?	13	
5. Kennismaking met :		
LUK DE CALUWE	15	
6. Ons lichaam in cijfers	18	
7. Fonske (vervolg en einde)		20
8. Antwoorden op : "Ons lichaam in cijfers"		25
9. Schuin bekeken		26
10. Verenigingsleven		
- K.A.V. - K.V.L.V.		28
- GEJE		29
11. Bbokerij		31
12. Sportvaria		
- Het Ping-pongverhaal van Francis Willems		33
- Voetbal		36
- Wielrennen		36
- Rally-cross-Brewo		37
13. Dagklapper		38
14. Denksport		44
15. Medewerkers		46.

De gepubliceerde artikelen verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzenders.

Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de steller is bekend.

Alle rechten inzake produktie en vertaling zijn voorbehouden.

MANDELIJKS PORTRET

JAN ADRIAENSSENS

"Mijn leven is dubbel zo lang geweest dan dit van een ander mens.
Ik sliep nauwelijks 20 uur per week".

Wij konden het geloven ! Toen wij op ons uurwerk keken, moesten we vaststellen dat wij reeds meer dan drie uur in de gezellige huiskamer van onze geportretteerde zaten te luisteren naar de nog steeds maar vertellende Jan Adriaenssens, alias Zjang van Nelles.

En toen kregen wij spijt. Spijt omdat wij geen Ernest Claes of Felix Timmermans of Gerard Walschap waren, auteurs die de figuren uit hun streek zo typisch konden schetsen, die zo treffend konden vertellen over deze figuren dat zij de geschiedenis zijn ingegaan als onze voor-
naamste vertellers.

• • •

"Geef ons heden ons dagelijks brood".

Een zin die ook bij Jan zoals bij iedereen van kleinsaf werd ingepompt. Deze zin komt immers uit het Onze Vader. En of Jan hem toegepast heeft ! Maar al te duidelijk.

Jan Adriaenssens, een echt produkt uit de bakkersoven, zouden wij durven schrijven. Toen hij op 18 november 1905 het levenslicht zag baatte zijn ouders een bloeiende zaak uit schuin tegenover het gemeentehuis. Waar nu de burelen zijn van de brouwerij Moortgat, juist naast Rosa Wegge, bevond zich toen het café "De Boterwaag". Een bloeiende café met snoepwinkel en dan vooral ook met bakkerij. Breendonk kende toen nog een marktdag en elke dinsdag was het botermarkt. Vandaar de typische naam die aan het drankhuis werd gegeven.

"Dat ik heel mijn leven graag een pintje heb gepakt, heeft daar iets mee te maken. Ik ben eigenlijk geboren tussen de bierreuk en zo dicht tegen de brouwerij dat ik rapper bier dan melk heb geroken".

Als oudste van een gezin van zes was Jan de zoon van Cornelis Adriaenssens en Maria Rottiers. Cornelis was in dien tijd "Nelles" en Jan werd "Zjang van Nelles".

"Mijn moeder werd zo maar 93 jaar en is pas rond de laatste nieuwjaarsdagen overleden. Ik ben daar fier op en zal trachten haar na te doen".

Na de lagere school zou Jan reeds onmiddellijk in de zaak worden gezet. Toen begon Jan reeds aan zijn levenstaak. Zorgen dat er voor zijn cliënten, "zijn mensen", brood was. Dagelijks moest er brood zijn.

"Ik ben steeds een brave jongen geweest", zegt Jan ons, en zijn ogen schitteren zo fel dat wij direkt bemerken dat het niet waar geweest is. Ook Jan heeft onze aarzeling bemerkt en...

"Ik was een echte mussenpakker. Geen enkel mus was veilig in mijn omgeving. Eens gingen wij - ik, tesamen met Guillaume Snackaert en Torre van Hainke Waar - mussennesten roven in het schooltje van de zusters. Mijn twee kameraden hielden de ladder vast en ik het dak op. Nauwelijks had ik enkele nestjes geroofd of aan de hoek verscheen het dreigende hoofd van Zuster Emelie.

Mijn maten sloegen op de vlucht en ik werd het slachtoffer. Als straf moest ik op mijn kniën voor de klas gaan zitten, zomaar voor een klas vol meisjes. Maar...mijn zakken zaten vol jonge mussen en die wilde maar niet zwijgen. U kunt begrijpen hoe er met mij gelachen werd".

Tot zijn twintigste verbleef Jan in Breendonk. Toen kwam er plotseling een hele ommekeer in zijn leven. Jan werd soldaat en juist één dag vóór hij het kaki-kostuum aantrok, verhuisden zijn ouders met hun hele kroost naar Willebroek. Op de hoek van de Overwinningstraat en de Tisseltse Steenweg werd daar een nieuwe bakkerszaak begonnen.

Zoals iedere grote jongen keek Jan ook naar de meisjes en zijn blik bleef hangen op een flinke boerendochter uit het Ruisbroekse Pullaar. In 1930 trouwde hij met Anna Segers en dit op 9 oktober.

"Juist op haar verjaardag", vertelt Jan ons en terwijl kijkt hij met een verliefde blik naar zijn vrouw. Wij hebben het begrepen. "Oude liefde roest niet", een spreekwoord dat hier ook sterk toepasselijk is.

Eens getrouwd werkte Jan een tijdje in de Willebroekse "amoniakfabriek" en woonde toen op de Rijweg. Maar zijn hart klopte voor Breendonk zodat hij dan ook terug naar onze gemeente kwam wonen. Hij bouwde zijn nestje op het einde van de Veurt waar hij een huisje huurde van "Fie-Clercq".

...

"En vergeef ons onze schulden".

"Ik heb ook in "den bak" gezeten", laat Jan zich plots ontvallen. En vrouw Anna begint te lachen. "Toe, vertel het maar", zegt ze tenslotte.

"Het was de tijd van de geheimstokerijen. Iedereen wou het eens proberen om op zeer korte tijd rijk te zijn. Ook ik liet mij ertoe overhalen. Op de Veurt was ik terug bakker geworden. Ik had er een oventje en bakte er juist genoeg brood om mijn kost te kunnen verdienen. Met enkele

kennissen ging ik over tot het stoken van jenever.

Op een zekere keer, toen ik bij mijn terugkomst bij de "Metser" een pint ging pakken, vernam ik daar dat er reeds mensen op de hoogte waren van mijn geheime zaken. Snel begaf ik mij naar huis en trachtte in de kortst mogelijke tijd alle sporen weg te vagen. Dat was niet zo gemakkelijk. Ik had misschien wel 300 liter jenever staan. Alles werd uit de kelder gehaald en in de gracht gegoten zodat men uren in de ronde sterke drank kon rieken.

Maar dat was nog niet het belangrijkste. De machine moest ook weg. Snel werd ze op een auto geladen om ze naar Boom te verplaatsen. Ik bleef thuis, met het gedacht dat alles vergeten was. Ik wist echter niet dat mijn kameraden op de brug in Boom door de Rijkswacht werden aangehouden en verschoot mij bijna een bult toen deze enkele uren later bij mij aanklopten. Gaan lopen was te laat. Dan maar getracht hen te overtuigen dat ik er wel aan gedacht had er mee te beginnen en dat de machine op weg was naar hier, maar dat er nog niets werd geproduceerd. Echter tevergeefs. De kommandant zei mij dat ik kandidaat-kampioen-leugenaar was en mee kon ik. Eerst in Mechelen, daarna in Turnhout vloog ik in de gevangenis. 't Was op 1 mei 1936. Ik zal het nooit vergeten. Tot 15 augustus moest ik "zitten".

Met een schaterlach eindigt Jan zijn verhaal, zodat wij kunnen vaststellen dat hij er nu nog vreselijk lol in heeft.

"Ik ben dan maar gaan werken", zegt Jan. Tot aan de oorlogsjaren in de Alfif te Tisselt. Ondertussen had hij ook reeds een hele kroost bijeengekregen. En zeven kinderen in leven houden met een klein werkmansloontje was niet zo gemakkelijk.

* * *

"En leid ons niet in bekoring".

De tweede wereldoorlog brak uit en Jan viel zonder werk. Soldaat moest hij gelukkig niet worden, maar het werd een zware tijd voor Jan en zijn gezin. Hij, die zoveel jaren had gezorgd dat iedere mens op tijd en stond zijn dagelijks brood had, geraakte er nu nauwelijks zelf aan.

Een tweetal uren lang heeft Jan ons verteld over zijn oorlogstijd. Het ene verhaal al sterker dan het andere, het ene al plezanter dan het andere. Hij werd een geboren smokkelaar en heeft al die jaren gesmokkeld, niet om rijk te worden, zoals zijn vrouw Anna ons bevestigde, maar alleen om de vele kindermondjes behoorlijk te kunnen stoppen.

"Waar is toch den tijd, dat ik 250 kilo aardappelen tweemaal verkocht. Het was te doen in Londerzeel in de Brusselstraat in café "Atlas". Ik verkocht mijn lading aan een Duitse luitenant die daar toekwam met twee "Mokkes". Hij beval mij, nadat hij mij betaald had, de wacht te houden bij de patatten totdat hij met zijn "Frauleins" terug was. Ik stond daar reeds een paar uurtjes bij mijn vijf zakskes en toen werd ik het moe. Ik ging efkes naar buiten en juist kwam er een tram toe met Brusselaars die maar al te graag wat kochten. Mijn frank viel spoedig

en zeer snel waren de vijf zakkes voor de tweede maal aan de man gebracht. Vliegenvlug maakte ik mij uit de voeten en nooit ben ik op die plaats nog gaan smokkelen."

Dat Jan niet alleen slim was maar ook wat durfde, bewijst het volgende verhaal.

"In de Feeterstraat, achter "Verdiktes", was een Frans vliegtuig gevallen. Wij er naar toe en in enkele uren tijd braken wij het ganse vliegtuig af en verkochten het voor oud ijzer en andere metalen. Alleen de motor was ons nog wat zwaar, zodat wij die voorlopig lieten liggen. De familie Verdickt wilde ook wat hebben en brachten de motor in bewaring, zodat deze voor ons "foetsie" was. Naar dat was te veel ! Den naar een list gebruikt. In ons mooiste Duits maakten wij een bericht op en plaatsten dit op Verdiktes schuurpoort. Hierin werd melding gemaakt dat bezitters van oorlogsmateriaal onmiddellijk zouden gefusilleerd worden. En onze list hielp. Enkele uren later was ook de motor onze eigendom en werd hij in Duits omgezet".

Dat Jan met zijn Duits uit de weg kan, konden wij spoedig ondervinden. "Dat heb ik geleerd op het vliegveld", zegt hij ons. "Wat ik daar allemaal beleefd heb !".

En weer is hij aan het vertellen van de talrijke smokkelzaken die hij heeft neegemaakt. Wij waren bijna vergeten dat Jan ondertussen verhuisd was naar de Feeterstraat waar hij de oorlogsjaren doorbracht en zelfs tot in 1960 zou verblijven.

Wanneer hij een ogenblik stil valt helpt zijn vrouw hem direkt verder. "Zeg bakker", vertel nog eens over die kraaiopoten."

"Het was op het einde van de oorlog. De Duitsers waren aan 't wegtrekken en wij waren ze meer dan moe. We pakten al onze moed bij elkaar en gingen ze nu maar eens saboteren. Waar nu 't Spaans Hof is, gooiden wij een honderdtal kraaiopoten op de autosnelweg. De wegtrekkende Duitse troepen rielen met hun totaal versleten camions plat en het werd daar een tumult van jewelste. Van ver stonden wij het schouwspel te bekijken en lechten in onze vuist. Niet lang echter. Een van de oversten had ons toch bemerkt en kwam naar ons met getrokken revolver. Ik dacht dat dit het einde van Sjangske den Bakker" was. Ik moest hem een telefoon wijzen waar hij kon telefoneren. De dichtstbijzijnde was bij "Teste". En wij daar naar toe. Toen wij in 't café van Louis binnenkwamen stond alleen de Wikkies en den toog. U weet dat de Wikkies niet groot is, maar de man werd nog zeker 25 cm kleiner, van pure angst. Gelukkig stond de telefoon in de euken. Op het ogenblik dat de Duitse officier ging telefoneren, maakten wij ons langs de zijdeur uit de voeten en legden zeker 20 km af om terug langs een grote omweg thuis te geraken. Dit was zeker een van de bangste ogenblikken uit mijn oorlogsleven".

* * *

"En verlos ons van het kwade".

Ook Jan werd van het kwade, de Duitse bezetting en de oorlogsjaren, eindelijk verlost. In 1945 deed hij mee met een examen voor gevangenisbewaker. Hij lukte en oefende dit beroep enige maanden uit op het Breendonkse fort. Er kwam echter een kink in de kabel omdat men ontdekt had dat Jan vele jaren geleden eens gepakt was voor sluitstoken. En Jan werd niet benoemd.

Dan maar terug naar zijn vroeger beroep. Hij kon de bakkerij zomaar niet uit zijn leven bannen. Eerst ging hij werken bij Sorgeloos-Pauwels in Brussel, waar hij echter niet bakte maar wel chef werd van de paardestal. Niet minder dan 45 paarden moest hij verzorgen.

Na enkele jaren ging hij dan toch terug bakken. Ditmaal in Kapelle-op-den-Bos waar hij werkelijk echt bakker werd. Ondertussen waren zijn kinderen reeds groot geworden en zo ontstond dan zijn bakkersronde in Breendonk. Eerst verschillende van zijn kinderen en tenslotte hijzelf zorgden ervoor dat hij in zijn eigen gemeente een flink cliënteel kreeg.

En wie herinnert zich nog niet de lopende bakker. "Ik heb mij heel mijn leven moeten haasten, waarom zou ik mij ook hier niet haasten", was de slagzin van Jan, toen wij hem vroegen waarom hij dit deed.

Meermaals hoorden wij vertellen dat Jan nooit kousen droeg.

"Twee jaar geleden heb ik mijn eerste kousen gedragen. Voordien had ik nooit langer dan één uur deze dingen aan mijn voeten. Wanneer ik dan toch bij een begrafenis of een huwelijk door mijn vrouw werd verplicht ze te dragen, greep ik de eerste de beste gelegenheid te baat om ze uit te spelen".

"Maar mijn handen", zegt Jan. "Ik heb nooit koude voeten gekend, maar zelden had ik warme handen" !!

Alles samenvattend, maak ik Jan de bemerking dat hij eigenlijk meer 's nachts dan overdag geleefd heeft. Jan schudt echter het hoofd.

"Ik heb nooit schrik gehad, veel geluk gehad en ben nooit verlegen geweest, maar ...heb nooit veel geslapen. Mijn leven is veel langer dan dit van andere mensen".

"Mijn lever is dubbel zo lang geweest".

Jan, hier zouden wij eigenlijk moeten besluiten met het woordje "Amen". Maar voor U is het zeker geen einde. U hebt een dubbel leven gehad, een dubbel leven gewerkt. Geniet nu van een dubbel rustend leven.

* * *

De pet op het hoofd, de armen onder de kin en de ellebogen rustend op de tafel. Het hoofd lichtjes in de nek rustend. Een diep doorgroefd gelaat met heldere, vlugge kijkers langs weerskanten van de scherpe neus. Een spuitersglimlach die nooit van zijn aangezicht weggaat. En dan een tong die wij geen twee minuten hebben weten zwijgen.

* * *

De Sander van de Vlaamse T.V. die zo uit een feuilleton is weggestapt en in een Breendonkse huiskamer is terechtgekomen.

Onze Vlaamse folklore bezit machtige figuren. Denken wij maar aan Wannes Raps, De Witte, Houtekiet, Pellieter, Pastoor Munte, Maar denken wij vandaag alleen aan "Zjang van Nelles", een Vlaamse figuur uit Breendonk, en wij. voelen ons gelukkig dat wij deze mensen hebben mogen leren kennen.

A. DESMEDT.

- - -

WAT NU

BREENDONK

Wanneer vorige jaren (1973-74) de eerste noodklokken omtrent de voorgenomen fusies begonnen te luiden, bleef het noodgeluid beperkt tot een kort en voorbijgaand angelus. Wanneer men dit jaar van de gemeentelijke herstructurering blijkbaar "ernstig" werk wil gaan doen, klinken de landelijke torengeluiden overal als het wanhopige S.O.S. van stervende beiaardiers... En wat met ons Breendonk ?

Wanneer op woensdag 19 februari 1975 een vijftigtal Breendonkenaars zich in volksvergadering unaniem tegen fusie uitspraken - waardoor men zich achter een eveneens unanieme gemeenteraad schaarde - dan werd zonder meer aangeduid dat de "bevolking" de huidige gang van zaken toejuicht te Breendonk.

Wanneer burgemeester Goossens een waslijst van argumenten contra-fusie aanhaalde, kon men niet anders dan zeggen dat onze gemeente leefbaar blijkt : zowel financieel als administratief, zowel in zijn verenigingsleven als in zijn industrie. En dat het onderwijs dan nog het enige valse klokje op de Breendonkse dorpsbeiaard is, dat hoopt de gemeenteraad inmiddels in spoed op te lossen.

Het is duidelijk dat entiteiten zoals Willebroek - met een stijgende opeenhoping van de bevolking - het liefst uit hun spannend corset willen. Willebroek-stad geraakt volgebouwd, nijverheidsgebieden geraken benomen en sportclubs zien reikhalzend uit naar nieuwe sportvelden. Zoals de Brusselse olievlek, deint ook de Willebroekse olievlek uit (met smakelijke Ased-geurtjes !). De autoweg Brussel-Antwerpen zou de wal zijn die men wil opwerpen, zodat Breendonk al zijn (vooral nu) interessant wordende nijverheid zou kwijtgeraken.

Een andere bruidegom die met gretige ogen naar de Breendonkse bruid loekt is Puurs. Het "Puderse" van weleer dat blijkbaar na de pickles en mayonaise (D.L.) nu ook Duvel bij het diner wil... Het is niet de bedoeling gevoelsargumenten tegen de fusie te manipuleren - dat laten we aan de heemkundigen - , wel zou het passen even te overwegen wat men onder een "leefbare entiteit" verstaat. Kan een vitale leefgemeenschap zomaar ineens gegarandeerd worden door fusies, de "toverdoos" van minister Michel ? Wij betwijfelen het.

Fusie betekent ipso facto schaalvergroting. Schaalvergroting waarbij de afstand bestuurder-bestuurde alsmaar groter wordt, en waardoor men tot slotte verstrikt geraakt in bureaucratie en vervreending van de kiezers. Het sociaal dienstbetoon - pas efficiënt als er een "face-to-face" verhouding mogelijk is - dreigt met een klakkeloos doorgevoerd fusieplan verminkt te worden. En is dit dienstbetoon niet een hoeksteen van een plaatselijke democratische en leefbare gemeenschap ?

Dat de gemeenten momenteel zo entoesiast zijn voor alternatieven als intercommunales, valt toe te juichen. Alleen is het bedroevend dat zij pas nu voor de zuivere intercommunaalotechniek kiezen, waar de gemeentevaders vroeger pas van intercommunales spraken wanneer er voor zichzelf financiële profijtjes uit te halen waren...

Want hier knijpt m.i. het schoentje. De huidige (vooruitstrevende) gemeentebestuurders moeten boeten voor de nalatigheden van vroegere voorgangers: afwezigheid van plannen van aanleg, doodgebloed onderwijs, gebrekkige infrastructuur op het vlak van wegenis, sportieve en culturele uitrustingen...dat alles wordt door de voorstanders van fusie als koren op de molen gelegd.

Weinige gemeenten hebben met goed gevolg de stap kunnen zetten van een verouderd gemeentebeleid naar een moderner concept, omdat de erfenis van tien-twintig jaar terug als te zwaar werd ervaren.

Het past m.i. niet volledig, dat men zijn leefbaarheid enkel en alleen gaat afleiden uit het feit dat de gemeentefinanciës telkenjare met een bonus afsluiten. Een gierig rentenier die niets doet, is ook rijk. De leefbaarheid van een gemeente betekent meer !

Een vitale gemeenschap moet kunnen bogen op een sterk verenigingsleven. Op een dosis activiteiten en manifestaties die de exponent zijn van een "volksgeest". Gebeurtenissen op sociaal-cultureel vlak, over alle leeftijdscategorieën.

Een gemeenschapsleven dat voor een deel kan gespijsd worden door de "gemeentekas", die op zijn beurt moet kunnen putten uit "bijdragen" van de collectiviteit : individu's en niverheden.

En dat dit niet overal in onze (kleine) gemeenten het geval is, kan met zekerheid aangetoond worden; vaak bedraagt die zekerheid 100%.

Voor Breendonk ligt de zaak-objectief bekeken - gunstig. Inderdaad : niet alleen sluit de boekhouding batig af (financiële leefbaarheid). Ook qua "bezige bevolking" steekt het zijn kop boven water (culturele leefbaarheid). Of dit alles voor de "heren van Brussel" afdoend genoeg zal zijn om ons de zelfstandigheid te laten, is alleen maar een hoop. Een hoop waarvan de realisatie blijkbaar zal afhangen van technocratische gebiedsverdelers. Van mensen die, gezeten in een stadse building en zelf afgebracht in niet-leefbare grootsteden, op alle vlak beslissingen blijven treffen....

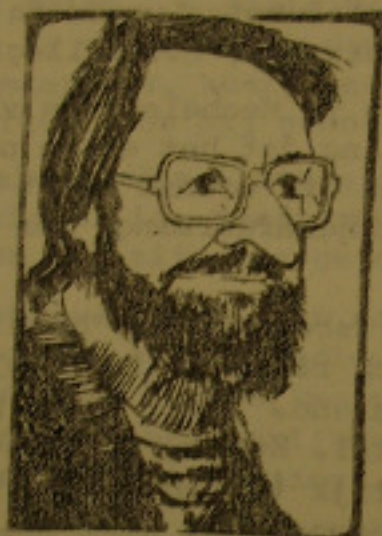
Bert.

- - -

Kennismaking met

"Kunst is beschaafd amusement"

Eindelijk kregen wij deze kennismaking voor mekaar. Maanden geleden reeds hadden wij het plan opgevat Luk De Caluwé, deze niet-Breendonkse Schakelmedewerker, aan onze lezers voor te stellen. Telkens wij - voor nuttige inlichtingen - naar hem wensten toe te gaan, kwam er de klassieke kink in de kabel. Op de stormachtige avond van 7 april l.l. zagen wij de klip vrij en zijn wij naar Blaasveld geautood, om precies te zijn, naar de Kebbinglei, 16, waar Luk, onze co-Schakeltekenaar, huist met vrouwtje Betsy Linsen en hun dochtertjes, Inge (6 jaar) en Els (3 jaar).

Het vraaggesprek kreeg zijn beslag in Luk's ruime schildersatelier, waar - hoe kan het anders? - een gezellig-artistische wanorde heerste. Hij was er volop bezig met 't penselen aan wat ik, blijkbaar totaal verkeerd, een surrealistisch doek noemde.

Schilderen, tekenen of "tefferen" doet deze bedrijvige man als hij zich maar enigszins vrij kan maken. Als hij weer eens aangetast wordt door de werkdrift- en God weet hoe vaak dit gebeurt - dan wordt slapen eerder bijkomstig.

Doen laten wij even met ons mini-portret kennismaken. Hij werd als zoon van meester Rik De Caluwé en Jeanne Van der Perre op 19 juni 1943 geboren in Willebroek, waar hij tot zijn huwelijk zou verblijven.

Na geslaagde normaalstudies liet Luk zich in de Brusselse regentenschool Sint Thomas, afdeling "Plastische Kunsten", inschrijven. Een lang gekoesterde droom kreeg zo gestalte. Van kindsaf immers tekende hij graag. En.. goed daarbij.

Met talent in overvloed, daarbij gezegend met een stel hersenen die meer dan behoorlijk funktioneren en op de koop toe een onblusbare werkijsver, kon het moeilijk anders of hij moest een schitterende einduitslag behalen.

luk de caluwe

Na de schoolbanken moest er naar een broodwinning uitgekeken worden. Om van pen en penseel te leven was immers geen spraak. Vooreerst omdat de zelfstandigheid slechts voor weinige kunstenaars is weggelegd. Maar vooral omdat Luk vrij wou en wil blijven, d.w.z. dat hij wil schilderen en tekenen waar hij, en niet een koperspubliek, zin in heeft. Hij wil zich daarom voor niets of niemand engageren. Hij noemt zijn kunstbedrijvigheid overigens een spel, zoals hij "DE KUNST" als een beschaafd amusement betitelt.

Luk toog dus op zoek naar een job. Die vond hij vrij vlug als leraar in de Technische School in de Melaan te Mechelen en deels ook in het O.L.V. College in de Brandstraat te Boom. In beide scholen geeft hij kunstgeschiedenis en tekenen.

Op 6 april 1968 huwde Luk de vriendelijke, reeds genoemde Betsy Linsen, die eveneens in het onderwijs staat, te weten in het Sancta Maria Instituut te Willebroek en deels ook in het Maria Assumpta Lyceum te Laken, waar zij Lut Goossens, dochter van onze burgervader, als collega heeft.

Het jonge paar sloeg tijdelijk zijn tenten op in Mechelen, om vlug daarna te verhuizen naar Willebroek, dit in afwachting dat het eigen nestje in Blaasveld woonklaar kwam. Tussen haakjes, aan die woonst heeft Luk heel wat vrije uren gependend, vooral aan de binnenafwerking. Dan kon hij zijn tefferwoede lustig botvieren.

Keren wij terug naar zijn "normale" vrijetijdsbesteding. "Noem het in godsnaam toch geen kunst", verweerde hij zich reeds onmiddellijk. "Want wat is KUNST eigenlijk?" zei hij eerder smalend. "Over kunst praten vind ik onzinnig: gewoon slaapverwekkend geraaskal. Kunstwerken dienen om bekeken te worden", meent hij, "om mooi of lelijk te vinden, om er zich door te laten aanspreken en gebeurlijk te laten beroeren".

Luk maakt olieverfschilderijen, gouaches en akvarellen. Hij heeft ook al aardig wat kartoens of spotprenten - die hij met het pseudoniem Nütsch ondertekent - bij mekaar getekend. Eén zijner kartoens werd zelfs bekroond met een eerste prijs op een kartoewedstrijd uitgeschreven door de Vlaamse Toeristenbond. Kartoentekenen ligt hem voorzeeker. Dit past immers bij zijn aard en karakter. Hij is een geboren spotter, een ironieker, soms op het randje af een sarkast. Maar niet altijd meent hij de anderen tot nikpunt van zijn spot. Hij durft het goed aan met zichzelf de draak te steken. Daarenboven heeft hij een hekel aan bluff en drukdoenerij. Niets in het leven is belangrijk volgens hem. "De mensen maken de dingen naar belangrijk om zichzelf op een voetstuk te plaatsen", oordeelt hij.

Als boekverluchter heeft Luk ook reeds zijn sporen verdiend. Voor de layout en de tekeningen van het jubileumbrochuurkje van de Christene Mutualiteit van Willebroek tekende hij verantwoordelijk. Ook heeft hij enkele zeer geslaagde, door hem in zeefdruk vervaardigde, affiches op zijn naam staan.

Luk kwam reeds meerdere malen met zijn werken voor het publiek: éénmaal in Boom, eenmaal bij ons tijdens de Centrumfeesten in 1970, tweemaal in Schelle, eenmaal in Antwerpen, eenmaal in Rijmenan en tweemaal in Borbeiden. Zijn werken vallen blijkbaar in de smaak, want zij vinden gretige

afnemers. Alken zijn non-figuratief of zeggen wij beter "irreëel" oeuvre schijnt het (nog) niet te doen. Wel is er belangstelling voor, maar kopers hebben zich moerkalsnog niet aangediend.

Hoe hij tegenover de kritiek staat? wensten wij van Luk te horen. Zijn antwoord was gevat: "Kritiek? Daar sta ik zeer kritisch tegenover. Ik vind, dat vandaag de dag teveel onkundigen zich met kritiek inlaten en dat het daarbij meestal aasgieren en zwendelaars zijn. Kunstkritiek kan ik slechts genieten als ze literair gebracht wordt, zoals b.v. door Marijnissen in De Standaard".

De vrijheidsduivel die in Luk schuilt, laat niet toe dat hij aanleunt bij een of andere kunstschool of dat zijn werk onder een bepaald "isme" zou ondergebracht worden. Hij schildert en tekent naar eigen aard en zin. Wat hem niet belet, - zoals Betsy ons verklapte - dat hij een verwoed museumbezoeker is en de kunst van anderen, zowel deze van de oude als van de moderne meesters, sterk weet te waarderen. Maar ze kopieëren of naar hun trant werken, zou hij gewoonweg niet kunnen.

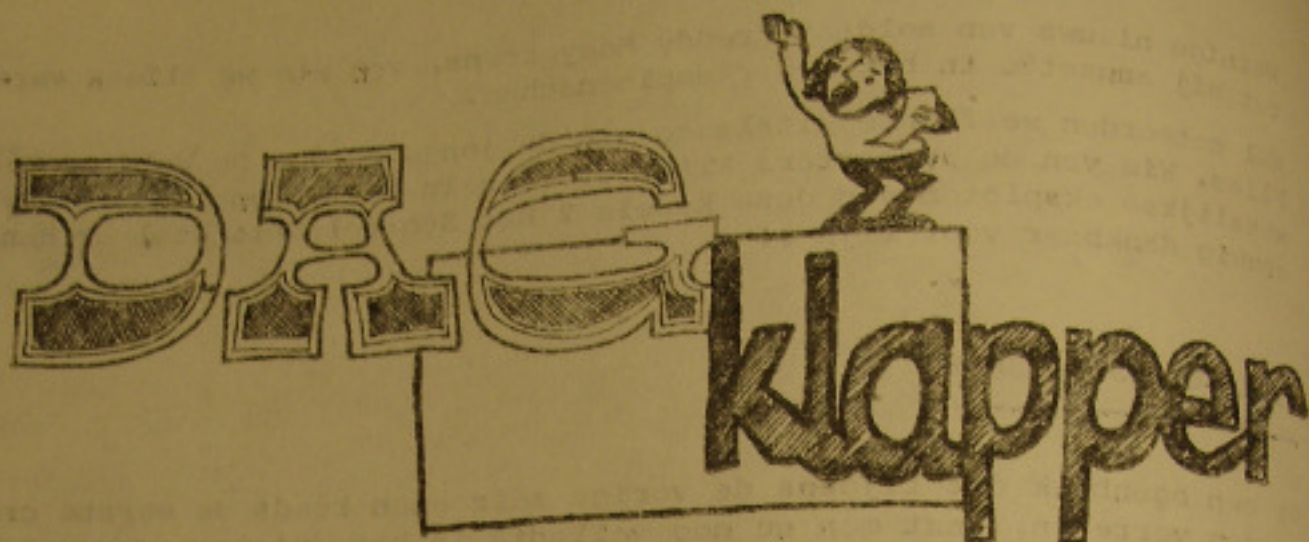
Luk De Caluwé, die - zoals onze lezers voldoende weten - vast medewerker van De Schakel is, heeft voor ons blad reeds heel wat titels en andere tekeningen uit zijn pen getoverd.

Vlug wensten wij nog zijn mening te kennen over ons lijfblad. Weer was het antwoord kort en bondig: "Een tof ding!". Dit antwoord zou ons normaal geveleid hebben, maar plots schoot ons zijn negatieve benadering betreffende "de belangrijkheid der dingen" te binnen. Wij hebben dan maar bescheiden "dank je" gezegd.

Tot slot van deze kennismaking past het dat wij Luk en ook zijn vrouwtje danken voor de onbetaalbare en onbetaalde hulp aan De Schakel. Aan Luk wensen wij bovendien nog een zeer vruchtbare schilder- en tekencarrière toe.

Staf Vivijs.

DAGklapper

MAART 1975.

Zondag 16.

Het zonnige weer dat we een tijdje hebben gekend lijkt definitief voorbij te zijn. In plaats daarvan is het koud geworden, krijgen we regen en zelfs sneeuw- en hagelbuien.

Maandag 17.

De bloedgevers van het Rode Kruis - afdeling Broendonk, worden in de bloemetjes gezet. Dat mocht wel omdat er enkele mensen bij zijn die werkelijk een getuigenis hebben naar voor gebracht van medemenselijkheid. Onze gelukwensen gaan naar alle bloedgevers.

Wij vernemen vandaag het overlijden van Joannes Mertens, uit de Wachtingstraat nr 6, op 79 jarige leeftijd. Aan de familie van de overledene biedt Schakel haar medeleven aan.

Dinsdag 18.

In de Dagklapper van vorige maand bewierookte wij het initiatief van de Chiro-jeugd om op drukke plaatsen papiermandjes te hangen zodat onze straten konden gezuiverd worden van het overvloedige papier. Wij geloofden wel dat iedereen met dit initiatief volledig eens was. Toch kregen wij hier en daar als opmerking dat diezelfde jeugdorganisatie soms zelf het slecht voorbeeld gaf en vooral op het kerkplein de lege frite- en andere zakjes zomaar liet rondvliegen. Wie zei ook weeral: "Verbeter de wereld, begin met Uzelf" ?

Woensdag 19.

Eerst en vooral onze felicitaties naar de vaders, de Jozeffen, de Jeffen, Jessen en aanverwante namen. Het is hun feestdag en dat mag worden gezegd. Voor de rest horen we alleen maar praten over een denderende zesde Milaan-San Remo overwinning van his Master Eddy Merckx. 's Avonds zitten we als zovelen gekluisterd aan de huis te kijken naar de modderveldslag die Anderlecht levert tegen Leeds.

En nog sport en felicitaties. Onze Fons De Wolf verslaat vandaag zowat 91 juniors te Wasmuel voor de eerste plaats. Al wat iets of wat naam heeft in deze rennersklasse was daar gestart. Met grote voorsprong kwam hij over de meet om de verdiende zegebloemen naar huis te brengen.

Donderdag 20.

Het gezin van Richard Goossens en De Greef Marie-Jeanne uit de Peeterstraat 91 is vergroot. Schakel wenst hen hartelijk proficiat met de geboorte van hun dochtertje Sandra.

In het nieuwe parochiecentrum is men begonnen met de vloerbedekking. Vrijwilligers en deskundigen werken er naast mekaar om zo spoedig mogelijk klaar te komen. Naar we vernemen zou men momenteel zelfs een flinke voorsprong hebben op het schema.

Vrijdag 21.

Vandaag hoort de lente te beginnen. Aan het weer te zien is het eerder de winter. Maar ja, Aken en Keulen zijn ook niet pp één dag gebouwd. Waarop een snuggere antwoordde : ja, maar ik was de architect niet !

Langsheen de autosnelweg kwam de personenwagen van Van Gestel Noëlla uit Anderlecht in de gracht. Gelukkig liep alles goed af en was er slechts lichte stoffelijke schade.

Zaterdag 22.

Nieuwsgierigen die eigenlijk vanden zouden moeten worden genoemd hebben de nieuwe vloer in het Centrum erg beschadigd. Ze liepen over de pas enkele uren voordien gelegde bedekking, netjes naast de planken, met het gevolg dat een gedeelte van de tegels is gezakt. Het vele werk en de dure centjes die men uitspaarde, kunnen nu worden besteed aan extra-inspanningen.

In de zaal van de meisjesschool heeft een klein-kunstavond plaats, georganiseerd door Bronta en dus ten voordele van onze missionarissen. Alle aangekondigde artiesten waren op post, ofschoon sommigen onder hen nog laat opdaagden, er was veel volk, maar in ons hoofd blijft toch het beeld hangen van een mooie zaal die erg beschadigd en smerig werd achtergelaten. Dit laatste mogen we wel in de schoenen schuiven van de jeugd die op zich genomen had de kuiskarwei uit te voeren.

Zondag 23.

K.W.B.-volleybal viert weer feest. Te Mechelen wordt de plaatselijke ploeg van Coloma gewoon van het kastje naar de muur gespeeld. De inzet van vroeger, het temperament, het tempo, het is allemaal terug aanwezig. Dat belooft voor de komende topwedstrijden tegen Kalfort en kwasi zeker kampioen Blaasveld. Onze jongens kunnen in hun reeks nog tweede eindigen.

Maandag 24.

De Volksdansgroep Annemarieke en het zangkoor In Dulci Jubilo trekken naar Blaasveld waar ze een koffiefest van de Katholieke Arbeidersvrouwengilden meer luister bijzetten.

Woensdag 26.

Het was ons bijna ontgaan. De jaarlijkse kruisweg op het Fort van Breendonk had verleden zaterdag plaats in een ware stortvloed. Spijts het slecht weer waren nog heel wat mensen voor deze boetetocht opgekomen. Dit keer berustte de leiding van de Kruisweg bij de dominikaan Forries, die werd bijgestaan door de onderpastoor van de H. Familieparochie te Willebroek, pater A. Gauthier. Onder de aanwezigen bemerkte men onder meer professor Levy.

Donderdag 27.

Witte Donderdag in de ware zin van het woord, want reeds heel vroeg in de morgen dwarrelen de sneeuwvlokken naar beneden. Tegen het uur dat de klokken naar Rome moeten vertrekken is een groot gedeelte van Breendonk in een witte vacht gedompeld. De leerlingen van de meisjesschool die een heel erg originele vastenaktie hebben gevoerd, brengen vandaag hun offers naar de zieken van onze parochie. Onze gelukwensen voor het prachtig initiatief en ook voor de volgehouden wil tot het einde van de veertig-dagentijd door te vasten en iets van zichzelf te geven aan anderen.

Vrijdag 28.

Goede Vrijdag. Met een kruisweg in de kerk wordt het overlijden van onze Heer Jezus herdacht. 's Avonds wordt er met een bus naar Willebroek gere-den waar Eigentijdse Jeugd een oratorium opvoert bestemd voor mensen die jong van hart zijn en die weten dat alle mensen onze broeders zijn. Ondertussen is de volksdansgroep Annemarieke naar Tisselt voor een repetitie met de plaatselijke fanfare in het vooruitzicht van hun optreden.

Zaterdag 29.

Paaszaterdag. In de Pastoor Somerslaan rijden enkele jonge snaken par-does tegen een Japanse kerselaar. De stoere boom verloor in het gevecht enkele takken, maar de auto was erg beschadigd en kan enkel nog gebruikt worden als schroot. Dit alles gebeurde precies tijdens de nacht van vrij-dag op zaterdag.

Zondag 30.

Pasen en uiteraard een zalig paasfeest aan iedereen.

Maandag 31.

In grote getalle trekken bedevaarders naar het naburige Leest waar als wij ons niet vergissen een Heilige wordt aanroepen tegen de pokken. Tuseen deze pelgrims ettelijke Breendonkenaars.

APRIL 1975

Dinsdag 1.

Vol belangstelling hebben we uitgekeken naar de aprilmoppen in de kranten. Wellicht bent u getuige geweest van een of andere verwoede verzamelaar die met zijn 10 fr-stukken naar de post is getrokken (tot groot jolijt van postmeester Jan Van Borm), of was u opgetogen met de toegeving van Nols. Bent U 's avonds niet naar uw TV gespurt om als eerste van het ganse gezin de geurentelevisie meegemaakt te hebben ?

Geen aprilgrap maar werkelijk waar. In onze gemeentelijke bibliotheek worden vandaag de laatste meubelen gebracht en geplaatst zodat alles nu in orde is en we wel mogen spreken van een model-boekerij.

Woensdag 2.

Wij vernemen vandaag het overlijden te Oostende van Dries Maertens. Dries Maertens is wel geen Breendonkenaar maar zeker bij vele Breendonkenaars bekend. Enkele jaren geleden brachten wij in ons lijfblad nog een kennis-making met hem waaruit wij konden halen dat Dries, die een lange tijd in onze gemeente verbleef, van onze gemeente hield.

Donderdag 3.

De echtgenoot van Maria Cleemput uit de Schaafstraat heeft tot dusver geen meeval gekend met zijn auto. Nu wordt zijn geliefkoosd wagentje aan diggelen gereden, zonder dat daar ook maar een geldige reden voor was.

Vrijdag 4.

Precies op de grensscheiding Londerzeel-Breendonk in de Meerstraat gebeurt een spektakulaire botsing. Een van de zonen De Bondt komt met zijn wagen van het ouderlijk erf gereden en ramt een auto komende richting Londerzeel. De wagen komt aan de andere kant van de straat in de gracht terecht, precies tegen een stoere elektriciteitspaal die meteen de kraan dichtdraait, zodat de Meerstraatbewoners het zonder elektriciteit moeten stellen. De bestuurder dankt zijn leven aan de veiligheidsgordel die hij droeg. Hij werd slechts licht gewond aan het been.

Zaterdag 5.

In de Schaafstraat komt "Kruger" Stevens ernstig ten val met zijn bromfiets. Hij wordt met bloedende wonden naar het hospitaal overgebracht. Achteraf vernamen we dat alles nog niet zo erg' is als werd gevreesd. Een spoedig herstel in alle geval.

In een Gentse katolieke krant die de vakbond erg nabij staat en nogal een volks formaat heeft, brengt in de rubriek "Randkrant" hotnews over Breendonk. Een lezer uit ik-weet-niet-meer-waar-vandaan wijst op het feit dat de familie Roose uit de Breendonkstraat een unicum is. Ja echt waar. Uiteraard wil je nu weten waarom : wel niet minder dan drie dochters uit dit gezin werden geboren op dezelfde dag, zonder daarom drieling of tweeling + 1 te zijn. Een prestatie !

Zondag 6.

Schakel verneemt het overlijden van een van zijn geportretteerde dorpsgenoten. Albert Delplanque uit de Moorstraat 63 overlijdt vandaag in het hospitaal te Leuven. Schakel biedt aan deze familie zijn wensen van innige deelneming mede.

's Morgens al verliest de Duvelploeg van de KWB-volleybal te Kalfort na een slopende wedstrijd alle titelambities. Er rest nu nog enkel de inzet van de tweede plaats die in het bereik moet liggen.

's Avonds is het zangkoor, de volksdansgroep en het jeugdorkest, kortom le tout Breendonk, eregast in het concert van de Tisseltse fanfare. Uiteraard werd het ook nu een succes op de ganse lijn. In de krant lazen we zelfs dat het Breendonkse ORTF Jeugdorkest heel wat in zijn marsj heeft. De brave auteur verwacht blijkbaar de Franse Radio en Televisie met de heer Orff, die zijn naam heeftgegeven aan een reeks houten instrumenten. Of ? Is Jan De Bondt misschien een Nols-aanhanger ???

Maandag 7.

Nogmaals een overlijden in de Moorstraat. Vandaag vernemen wij immers dat Maria Gevels ons voor altijd heeft verlaten. Ook deze familie bieden wij onze deelneming aan.

Dinsdag 8.

Het parkeren in het Dorp, begrepen tussen het gemeentehuis en de vijfhoek Dorp-Breendonkstraat, Peeterstraat-Veurt-Molenheide, vormt voor vele automobilisten een ideale plaats om zich te oefenen voor het Belgisch kampioenschap slalom. Wellicht schuilt de nieuwe Belgische kampioen tussen de vele bochten wringende bestuurders. Er moet toch ergens de mogelijkheid zijn een beurtelings parkeren in te voeren.

Woensdag 9.

Vandaag vergadert de Parochieraad en het Centrumcomité in één vergadering om de besprekingen aan te vatten inzake het besturen en het beheren van het nieuwe parochiecentrum.

Donderdag 10.

De K.W.B. houdt een spoedvergadering op de pastorie. Terecht wordt er gepilaren vormen van de plaatselijke werking.

Vrijdag 11.

De gepensioneerden van het verbond Antwerpen waren te gast in een kasteelachtige ontspanningsgelegenheid gelegen aan de autostrade, recht over een fabriek die kranen en dergelijke maakt.

Zondag 13.

Op deze uitgerekend erg zonnige dag trekt het zangkoor in grote getale en vergezeld van aanverwante verenigingen zoals volksdans en jeugdorkest, naar het ziekenhuis van Duffel, waar ze van de vele luisterende en ontgebaar. roerde zieken met hartelijk applaus werden beloond voor hun sympathiek

Maandag 14.

Nog eens nieuws van Eddy Dewit. Het is al een hele tijd geleden, maar Eddy treedt in de Antwerpse Handelsbeurs op samen met Ed de Kooyman tijdens de provinciale dag van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen. Wie erbij wil zijn moet op 26 april naar de metropool.

Dinsdag 15.

We sluiten de rij met een gelukwens die zowat door alle Breendonkenaars zal worden onderschreven. Zuster Josephine, deze proficiat is voor U, voor uw 60-jarig kloosterjubileum. We hopen dat er nog vele jaren mogen bijkomen, want we kunnen je nog altijd niet missen. Een zuster geeft men als buitenstaanders bij een dergelijke gelegenheid geen drie kusjes, maar je krijgt ^{van} ons, de ganse Schakel en van heel Breendonk de warmte van ons hart, en dat is beslist heel veel.